

РЕШЕНИЕ

№ 1817

гр. София, 20.03.2015 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Второ отделение 34 състав,
в публично заседание на 24.06.2014 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Мартин Аврамов

при участието на секретаря Ася Атанасова, като разгледа дело номер **474** по описа за **2014** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството по реда на чл. 145-178 от АПК във връзка с чл. 68, ал. 1 от ЗЗДискр. е образувано по жалба на [фирма], чрез адв. В. В., срещу Решение № 286 от 20.11.2013 г. по преписка № 280/2012 г. на Комисията за защита от дискриминация, Пети специализиран постоянен заседателен състав.

Ответникът – Комисия за защита от дискриминация, чрез процесуалния си представител, отрича основателността на оспорването.

Заинтересованата страна Л. Б. В., чрез пълномощника си, изразява становище за неоснователност на жалбата.

От фактическа страна.

Производството пред комисията е образувано по жалба на заинтересованата страна В., съдържаща оплакване за дискриминация по признак „увреждане“ при предоставяне на услуги от страна на [фирма] в търговски обект „Ресторант М.“ с адрес: [населено място], [община], Автомагистрала „Т.“, „89 км“. Твърди се, че липсват изградени санитарни възли и достъпна среда за хора с увреждания, което се явява по-неблагоприятно третиране на тези клиенти спрямо такива без увреждания.

С цел пълното и всестранно изясняване на фактите, в хода на проучването и по указание на докладчика по преписката, от регионалния представител на КЗД в [населено място] е извършено изследване за архитектурната достъпност в процесния обект, отразено в докладна записка вх. № 12-11-231/21.03.2013 г. с приложен протокол за оглед от 19.03.2013 г. и 5 броя снимки. Констатирана е липса на изградена

рампа или подемно устройство на трите входа на ресторанта за лица с трайни увреждания, ползващи инвалидни колички; в санитарните възли няма необходимите специални съоръжения за лица с увреждания, както и че входните и вътрешни врати на тоалетните не са с необходимите размери (изисквания, определени в Глава единадесета от Наредба № 4 от 1 юли 2009 г. за проектиране, изпълнение и поддържане на строежите в съответствие с изискванията за достъпна среда за населението, включително за хората с увреждания). На основание чл. 60, ал. 1 от ЗЗДискр. определеният докладчик е представил писмен доклад-заключение с предложение за насрочване на открито заседание с призоваване на страните. Въз основа на събраните в производството писмени доказателства и становища на страните, решаващият състав на КЗД е постановил атакуваното решение, с което а) е установено, че поддържането на изградена архитектурна среда, която затруднява достъпа на хора с увреждания до търговския обект води до по-неблагоприятни условия на услуги, което представлява нарушение по смисъла на чл. 4, ал. 2 във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗЗДискр. и пряка дискриминация поради по-неблагоприятно третиране на основата на признак „увреждане“ на засегнатото лице; б) на основание чл. 80, ал. 2 от закона на [фирма] е наложено административно наказание „имуществена санкция“ в размер на 2500 лева; в) с цел преустановяване на нарушението е предписано предприемане на мерки за осигуряване на достъпна архитектурна среда на изследвания обект за цялото население, отчитаща и специфичните нужди на хора с намалена подвижност.

От правна страна.

Жалбата е допустима – подадена е от надлежна страна, при съществуващо право на оспорване и в срока за обжалване. Разгледана по същество, същата е неоснователна.

Компетентността на КЗД произтича от разпоредбата на чл. 47 от ЗЗДискр., уреждаща правомощията, с които разполага при решаването на визираните в същия текст въпроси, в качеството ѝ на независим специализиран държавен орган, осигуряващ предотвратяване на дискриминация, защита от дискриминация и равенство на възможностите. Решението отговаря на изискванията към формата му по чл. 59, ал. 2, т. 4 от АПК. При постановяването му не са допуснати нарушения на процесуални и материално-правни разпоредби.

Фактическата обстановка е правилно изяснена от административния орган и се споделя от настоящия състав на АССГ. КЗД е събрала всички необходими и относими към случая доказателства, включително и гласни, като е обезпечила и правото на защита на оспорващия.

Разпоредбата на чл. 37, ал. 1 от ЗЗДискр. въвежда забрана за предоставянето на стоки или услуги от по-ниско качество или при по-неблагоприятни условия на основата на признаците по чл. 4, ал. 1 (в случая „увреждане“). За дискриминация се счита изграждането и поддържането на архитектурна среда, която затруднява достъпа на лица с увреждания (арг. от чл. 5 от закона). За достъпна, според § 1, т. 2 от ДР на Наредба № 4 от 1 юли 2009 г., се приема средата в урбанизираните територии, сградите и съоръженията, която всеки човек с намалена подвижност, със или без увреждания, може да ползва свободно и самостоятелно. Осигуряването на такава среда е от съществено значение за интеграцията на хората с увреждания, за поставянето им при равностойни условия на живот с останалите, за да не се чувстват

същите застрашени и зависими от чужда помощ. Безспорно по делото е установено (а и не се оспорва от дружеството), че не са изпълнени изискванията за достъп чрез осигуряване на входни и комуникационни пространства, помещения и пространства за общо ползване, санитарно-хигиенни и спомагателни помещения. Направената проверка е установила липсата на „достъпен вход“ по смисъла на § 1, т. 4 от ДР на Наредба № 4 от 1 юли 2009 г., както и несъответствие на предписаните в същия нормативен акт размери, оборудване и вратите на санитарните помещения. Липсват данни за преустановяване на нарушението и за предприемане на действия по преустройство на обекта за достъп на хора с увреждания. Описаното положение води до накърняване достойнството на В. и създава обидна, враждебна и застрашителна за него среда. Според представеното по делото експертно решение на ТЕЛК същото лице е с определено пожизнено трайно увреждане, от което следва че за него съществува необходимост от придружител и подходящи условия за достъпна жизнена и архитектурна среда с цел преодоляване чувството на изолираност от обществото и възпрепятстване накърняване на личното му достойнство.

Неоснователно е възражението на жалбоподателя за липса на нарушение поради въведените с § 5 от ПЗР на Наредба № 4 от 1 юли 2009 г. срокове за изследване достъпността на съществуващи строежи, чиито краен момент не е настъпил. Цитираният подзаконов нормативен акт е издаден на основание чл. 169, ал. 2 от ЗУТ, който във всичките си редакции от обнародване на закона през 2001 г. въвежда изискване строежите да бъдат с улеснен достъп и ползване от лица с увреждания, т.е да се създаде достъпна за тях среда. Вярно е, че при издаване на разрешението за ползване на обекта през 1996 г. са действали други законови разпоредби (Закона за териториално и селищно устройство, Наредба № 1 от 10 януари 1995 г. за изграждане на среда в населените места с оглед ползването ѝ от инвалиди), но и в тях се съдържат изисквания за достъпност. Съгласно § 2 от ПЗР на отменения Закон за защита, рехабилитация и социална интеграция на инвалидите разпоредбите за създаване на подходяща жизнена и архитектурна среда по чл. 27 и за приспособяване и достъпност на транспортните съоръжения по чл. 28, ал. 1 влизат в сила три години след обнародването на закона в „Държавен вестник“, т.е ако се поставя въпроса относно срока за изпълнение на задължението, то неговият начален момент е края на 2008 г. От този момент насетне институциите следва да следят за отстраняване на съществуващите архитектурни бариери и изграждане на приспособления, осигуряващи свободно използване от инвалидите.

Нарушението по чл. 4, ал. 2 във вр. с чл. 37, ал. 1 от ЗЗДикср. кореспондира със санкционната норма на чл. 80 от закона, която в ал. 2 определя, че когато деянието е извършено при осъществяване дейността на юридическо лице, на него му се налага имуществена санкция в размер от 250 до 2500 лева. Оправдано административният орган, съобразявайки продължителното бездействие и непредприемане на мерки по съобразяване на строежа с изискванията за достъпна среда на населението, както и с оглед редицата засегнати хора с подобни на В. увреждания и невъзможността да получат равностойно с останалите клиенти обслужване в процесния търговски обект поради наличие на непреодолими пречки за достъп, е наложил санкция в максимален размер. С оглед горепосоченото, законосъобразно се явява и даденото на основание чл. 76, ал. 1, т. 1 от ЗЗДикср. задължително предписание за преустановяване на нарушението, водещо до пряка дискриминация.

Изложеното мотивира съда да отхвърли оспорването.

Воен от горното и на основание чл. 172, ал. 2 от АПК, Административен съд София – град, Второ отделение, 34 състав

Р Е Ш И :

ОТХВЪРЛЯ жалбата на [фирма] срещу Решение № 286 от 20.11.2013 г. по преписка № 280/2012 г. на Комисията за защита от дискриминация, Пети специализиран постоянен заседателен състав.

Решението подлежи на обжалване пред Върховния административен съд с касационна жалба в 14-дневен срок от съобщаването му.

СЪДИЯ: